

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

PAOLO MENGOZZI

prezentate la 24 mai 2007¹

1. Prin intermediul prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, Högsta domstolen (Curtea Supremă a Suediei) adresează Curții o serie de întrebări cu privire la interpretarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială².

2. Aceste întrebări au fost formulate într-o cauză în care Högsta domstolen este chemat să se pronunțe cu privire la competența tingsrätt (Tribunalul de Primă Instanță) din Göteborg de a judeca litigiul dintre domnul Olle Arnoldsson și societatea de drept britanic Freeport Leisure plc (denumită în continuare „Freeport plc”).

I — Cadrul juridic

3. După cum se știe, Tratatul de la Amsterdam, extinzând competențele comunitare în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, a prevăzut o bază juridică specifică, datorită căreia s-a procedat la „comunitarizarea” Convenției de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”).

4. Adoptat pe baza articolului 61 litera (c) CE și a articolului 67 alineatul (1) CE, Regulamentul nr. 44/2001 (denumit „Bruxelles I”) stabilește, într-un spirit de continuitate cu Convenția de la Bruxelles³, noul regim comunitar referitor la competența de judecată în materie civilă și comercială în litigiile

1 — Limba originală: italiana.

2 — JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

3 — A se vedea în special considerentele (5) și (19) ale regulamentului.

care prezintă implicații transfrontaliere, precum și la circulația deciziilor în materie⁴.

5. Capitolul II din Regulamentul nr. 44/2001 definește regulile comune de atribuire a competenței jurisdicționale. Secțiunea 1 din acest capitol cuprinde „Dispoziții generale” și se compune din articolele 2-4, care definesc domeniul de aplicare *ratione personae* al reglementării în cauză.

6. Articolul 2 alineatul (1) prevede următoarele:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor statului membru în cauză.”

4 — Regulamentul nr. 44/2001 este obligatoriu pentru toate statele membre, cu excepția Regatului Danemarcei, care nu și-a exercitat facultatea de „opting in” prevăzută de Protocolul nr. 5 anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul CE, în ceea ce privește actele comunitare adoptate în aplicarea titlului IV al tratatului. În ceea ce privește acest stat membru, vor fi în continuare aplicabile prevederile Convenției de la Bruxelles, până la intrarea în vigoare a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, din 19 octombrie 2005 (JO L 299, p. 62), care a extins la Danemarca aplicarea dispozițiilor regulamentului Bruxelles I. Dimpotrivă, regulamentul menționat obligă de la început Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și Irlanda, care și-au exercitat facultatea de „opting in” de care se bucură în virtutea dispozițiilor Protocolului nr. 4.

7. În virtutea articolului 3 alineatul (1):

„Persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.”

8. Secțiunea 2 din capitolul II din Regulamentul nr. 44/2001, intitulată „Competențe speciale”, cuprinde articolele 5-7. În vederea soluționării prezentei cauze este necesar să se citeze în special anumite dispoziții ale articolelor 5 și 6, în virtutea cărora o persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate, la alegerea reclamantului, să fie acționată în justiție în fața altor instanțe decât acelea de drept comun de la domiciliul pârâtului, instanțe cu care litigiul are legături speciale.

9. Articolul 5 prevede următoarele:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul în care obligația care formează obiectul cererii a fost sau urmează a fi executată;

[...]

nu a fost introdusă decât în scopul scoaterii sale de sub competența instanței în cauză;

3. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă [...]"

[...]"

II — Procedura principală și întrebările preliminare

10. În conformitate cu articolul 6:

11. Situația de fapt, astfel cum rezultă din decizia de trimitere și din dosar, poate fi rezumată după cum urmează.

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție:

1. atunci când există mai mulți pârâți, în fața instanței domiciliului oricăruia dintre aceștia, cu condiția ca cererile să fie atât de strâns legate între ele încât să fie oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;
2. printr-o cerere de chemare în garanție sau de intervenție, în fața instanței sesizate cu cererea principală, dacă aceasta
12. Domnul Arnoldsson, pârât în acțiunea principală, colaborează cu societatea Villages des Marques S.A. (denumită în continuare „Villages des Marques”), care se ocupă din 1996 cu identificarea în Europa a locațiilor corespunzătoare pentru înființarea unor „factory outlets” (magazine de fabrică) și cu dezvoltarea proiectelor referitoare la acestea.
13. Unele dintre aceste proiecte, în special acela privind locația suedeză de la Kungsbacka, au fost cedate societății Freeport plc, cu sediul în Marea Britanie, în schimbul plății unui procent din plusvaloarea creată prin diferența dintre valoarea de piață

a fiecărei locații și costurile suportate pentru dezvoltarea proiectului aferent. Conform datelor care rezultă din documentația anexată observațiilor prezentate în fața Curții de către domnul Arnoldsson, la data de 15 septembrie 1999 a fost încheiată o convenție privind, printre altele, locația de la Kungsbacka, sub forma unui contract de coantrepriză între Freeport plc și Trading Places Ltd, societate-mamă a societății Villages des Marques⁵.

14. În cadrul negocierilor privind cedarea amplasamentului de la Kungsbacka, la 11 august 1999, reprezentantul Freeport plc și domnul Arnoldsson au încheiat un acord verbal în virtutea căruia Freeport plc se angaja ca, la momentul deschiderii magazinului din Kungsbacka, să plătească celelalte părți suma de 500 000 GBP cu titlu de comision pentru finalizarea lucrării (denumit în continuare „acord”). Acest acord a fost confirmat de Freeport plc prin faxul din data de 13 septembrie 1999, în care se preciza, între altele, că plata va fi efectuată de societatea proprietară a magazinului.

15. Magazinul din Kungsbacka a fost inaugurat oficial la 15 noiembrie 2001. Magazinul este proprietatea societății Freeport Leisure (Suedia) AB (denumită în continuare „Freeport AB”), controlată în proporție de

100 % de Freeport plc, prin intermediul filialei sale Freeport Leisure (Nederland) BV, controlată ea însăși în proporție de 100 %. Înmatriculată în Suedia la 13 septembrie 1999 sub o denumire diferită, Freeport AB a fost achiziționată de grupul Freeport în primăvara anului 2000.

16. După deschiderea magazinului, domnul Arnoldsson a solicitat Freeport AB și Freeport plc să vireze comisionul convenit. Neprimind nicio plată, la 5 februarie 2003, domnul Arnoldsson a chemat în judecată cele două societăți în fața tingsrätt din Göteborg, care este instanța de la sediul Freeport AB, solicitând obligarea în solidar a acestora la plata, în favoarea sa, a sumei de 500 000 GBP sau a echivalentului în coroane suedeze, plus dobânzile aferente.

17. Pentru a demonstra că tingsrätt din Göteborg este competent să judece cauza în raport cu Freeport plc, domnul Arnoldsson a invocat articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001.

18. În principal, Freeport plc a invocat excepția necompetenței instanței suedeze, contestând aplicabilitatea în speță a dispoziției invocate de către reclamant.

5 — Un acord similar privind locațiile franceze a fost încheiat în aceeași zi între Freeport plc, Trading Places Ltd și Villages des Marques.

19. În particular, potrivit indicațiilor oferite de instanța de trimitere, Freeport plc a susținut că acțiunea directă îndreptată împotriva sa avea un temei contractual, în timp ce acțiunea îndreptată împotriva Freeport AB nu se putea fonda decât pe un pretins temei delictual sau cvasidelictual, dat fiind că societatea menționată nu numai că nu era parte la acord, dar nici nu era înființată la data încheierii acestui acord. Potrivit Freeport plc, acțiunea îndreptată împotriva Freeport AB ar fi neîntemeiată deoarece, în dreptul suedez, contractul nu poate naște obligații în sarcina unui terț. În consecință, nu ar exista niciun risc de pronunțare a unor hotărâri ireconciliabile în cazul în care acțiunea îndreptată împotriva Freeport plc și cea împotriva Freeport AB ar fi judecate de două instanțe diferite. Acțiunea îndreptată împotriva acesteia din urmă ar fi fost, așadar, intentată numai cu scopul de a aduce Freeport plc în fața instanței suedeze.

20. Domnul Arnoldsson a replicat că acțiunile intentate împotriva celor două societăți pârâte aveau același temei contractual. În opinia domnului Arnoldsson, la momentul încheierii acordului, reprezentanții Freeport plc ar fi acționat atât în numele acesteia din urmă, cât și în numele Freeport AB, care, odată intrată în grupul Freeport, a acceptat ordinul de

plată care i-ar fi fost atribuit prin intermediul acordului. Așadar, între Freeport AB și domnul Arnoldsson ar fi existat, cel puțin în opinia acestuia din urmă, un raport cvasicontractual.

21. Tingsrätt din Göteborg a respins excepția necompetenței ridicată de Freeport plc. Aceasta din urmă a declarat apel împotriva acestei hotărâri în fața Hovrätten för Västra Sverige, care a confirmat hotărârea primei instanțe.

22. În consecință, Freeport plc a sesizat Högsta domstolen, care, în vederea soluționării litigiului, a considerat necesar să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O acțiune întemeiată pe o pretinsă obligație de plată care ar incumba unei societăți pe acțiuni și care ar rezulta dintr-un angajament este de natură contractuală, astfel încât articolul 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) să fie aplicabil, chiar dacă persoana care a semnat angajamentul nu

era nici reprezentantul legal al societății respective, nici împuternicitul acesteia?

Freeport plc și Comisia Comunităților Europene au depus observații scrise în fața Curții.

- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare este afirmativ: în afara condițiilor prevăzute în mod expres la articolul 6 punctul 1, competența judiciară presupune ca acțiunea îndreptată împotriva pârâtului la instanțele din statul în care acesta are domiciliul să nu fi fost intentată numai pentru a determina introducerea acțiunii îndreptate împotriva unui alt pârât la o altă instanță decât cea care ar fi în mod normal competentă?

IV — Analiză

A — Cu privire la prima întrebare preliminară

- 3) Dacă răspunsul la a doua întrebare este negativ: probabilitatea admitterii acțiunii intentate împotriva pârâtului de către instanțele din statul în care acesta are domiciliul trebuie apreciată în alt mod cu ocazia analizării problemei riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile vizat de articolul 6 punctul 1?”

24. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în lumina împrejurărilor arătate în decizia de trimitere, acțiunea introdusă de domnul Arnoldsson împotriva Freeport AB are un temei contractual.

III — Procedura în fața Curții

23. În virtutea articolului 23 din Statutul Curții de Justiție, domnul Arnoldsson,

25. Din indicațiile conținute în decizia de trimitere rezultă că această întrebare își are originea în convingerea Högsta domstolen potrivit căreia aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 presupune *identitatea de temei* dintre cererea formulată împotriva pârâtului domiciliat pe teritoriul statului membru de care aparține instanța sesizată și cererea îndreptată împotriva pârâtului domiciliat în afara acestui stat. Din

decizia de trimitere mai rezultă că această convingere a instanței de trimitere se întemeiază pe conținutul Hotărârii Curții în cauza Réunion européenne și alții⁶.

26. Înainte de a expune motivele pentru care considerăm că Högsta domstolen se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii sus-menționate, trebuie să amintim regimul conexității, definit la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, astfel cum rezultă în special din precizările aduse de jurisprudența Curții.

27. După cum se știe, redactarea actuală a acestui articol este rezultatul interpretării date de Curte în Hotărârea Kalfelis⁷ cu privire la dispoziția corespondentă din Convenția de la Bruxelles, interpretare reluată cu ocazia integrării reglementării prevăzute de convenția menționată în Regulamentul nr. 44/2001.

28. În această hotărâre, Curtea a condiționat aplicarea articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles „de existența unui

raport de conexitate⁸ între diferitele cereri formulate de către același reclamant împotriva unor pârâți diferiți”. Abordând în continuare problema tipului de conexitate necesar, Curtea, după ce a ținut cont de identitatea temeiurilor juridice între regula prevăzută la articolul 22 din Convenția de la Bruxelles, în ipoteza cererilor conexe formulate în fața instanțelor unor state contractante diferite⁹ și dispoziția în cauză, a precizat că aceasta din urmă se aplică „atunci când cererile formulate împotriva unor pârâți diferiți sunt conexe la momentul introducerii lor, adică atunci când există interes ca acestea să fie instrumentate și judecate împreună, pentru a evita soluții care ar putea fi ireconciliabile în ipoteza în care cauzele ar fi judecate separat”¹⁰. Curtea a precizat, în plus, că „instanța națională este cea care trebuie să verifice, pentru fiecare caz în parte, dacă această condiție este îndeplinită”¹¹.

29. Astfel, în temeiul articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, mai mulți pârâți domiciliați în state membre diferite pot fi citați împreună să se prezinte în fața instanței de la domiciliul unuia dintre ei, cu condiția ca între cererile formulate împotriva lor să existe o legătură corespunzătoare și suficientă. Existența acestei legături trebuie

8 — Punctul 9 din hotărâre. Curtea a ajuns la această interpretare ținând cont de faptul că articolul 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles constituie o excepție de la principiul competenței instanțelor din statul în care are domiciliul pârâtului și de faptul că „o astfel de excepție trebuie să fie formulată în așa fel încât să nu poată pune sub semnul întrebării însăși existența principiului”, după cum ar putea să fie cazul „dacă un reclamant ar avea libertatea să formuleze o acțiune îndreptată împotriva mai multor pârâți numai în scopul chemării în judecată a unuia dintre aceștia în fața altei instanțe decât acelea din statul în care are domiciliul”.

9 — În prezent articolul 28 din Regulamentul nr. 44/2001.

10 — Punctul 12 din Hotărârea Kalfelis.

11 — *Ibidem*.

6 — Hotărârea din 27 octombrie 1998 (C-51/97, Rec., p. I-6511).

7 — Hotărârea din 27 septembrie 1988 (189/87, Rec., p. 5565).

să fie constatată la momentul introducerii acțiunii¹² și trebuie să fie apreciată în raport cu necesitatea pronunțării unei hotărâri unitare cu scopul de a evita soluții care ar putea fi ireconciliabile.

30. Legătura menționată există mai întâi atunci când cererile îndreptate împotriva unei pluralități de subiecte sunt în asemenea măsură legate între ele, încât trebuie să fie introduse în fața aceleiași instanțe, viitoarea hotărâre neputându-se pronunța decât dacă toate părțile interesate au fost citate. Articolul 6 punctul 1 nu impune totuși existența unui asemenea grad de conexitate¹³, fiind suficient un raport care să poată justifica interesul judecării împreună a cererilor, pentru a evita pronunțarea unor hotărâri ireconciliabile. Ipotezele în care cererile sunt conexe între ele în considerarea obiectului sau a titularului intră, așadar, în sfera de aplicare a articolului 6 punctul 1.

31. Trebuie subliniat că, deoarece nici Regulamentul nr. 44/2001, nici instanța comunitară, în stadiul interpretării regulamentului menționat sau în cadrul regimului convențional precedent, nu au procedat la o descriere completă a situațiilor care necesită

aplicarea articolului 6 punctul 1, regimul prevăzut de dispoziția menționată trebuie completat de regulile procedurale interne. În alți termeni, astfel cum s-a afirmat deja în Hotărârea Kalfelis, citată anterior¹⁴, instanța națională sesizată este cea care trebuie să aprecieze, în lipsa unor reguli comune, și pe baza normelor sale de procedură, necesitatea reunirii pentru a-și exercita propria competență atunci când există mai mulți părâți.

32. Acestea fiind spuse, să revenim la analiza relevanței, pentru soluționarea litigiului aflat pe rolul Högsta domstolen, a trimiterii pe care această instanță a făcut-o la Hotărârea Réunion européenne și alții, citată anterior¹⁵.

33. În cadrul acestei hotărâri, Curtea s-a pronunțat cu titlu preliminar cu privire la o serie de probleme ridicate de către Cour de cassation (Curtea de Casație) (Franța) cu privire la interpretarea articolului 5 punctele 1 și 3 și a articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles. Întrebările preliminare fuseseră formulate în cadrul unui litigiu între mai multe societăți de asigurări, subrogate în drepturile unei societăți franceze destinate a unor mărfuri care s-au dovedit a fi avariate la capătul unui transport maritim și terestru de la Melbourne la Rungis, și transportatorul contractual cu sediul în Sidney, armatorul

12 — *Ibidem*.

13 — A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Darmon în cauza Kalfelis, citată anterior, punctul 8.

14 — A se vedea punctul 12 din hotărâre.

15 — La nota de subsol 6.

olandez al navei care efectuase traversarea maritimă Melbourne-Rotterdam și căpitanul navei, rezident în Țările de Jos. Tribunal de commerce de Créteil (Tribunalul Comercial), în circumscripția căruia se află Rungis, locul de livrare a mărfurilor, s-a declarat competent să judece numai acțiunea formulată de către asiguratorii mărfii împotriva transportatorului australian, dar și-a declinat competența în ceea ce îi privește pe ceilalți părți, în favoarea instanțelor din Rotterdam, locul unde fusese executată prestația datorată de către armatorul olandez, sau a instanțelor din Amsterdam, locul unde acesta din urmă își avea sediul, sau în favoarea instanțelor din Sidney. În fața Cour de cassation sesizată după confirmarea hotărârii tribunal de commerce de Créteil de către cour d'appel de Paris (Curtea de Apel), asiguratorii susțineau în principal că, în absența constatării unui raport contractual între destinatarul mărfurilor, pe de o parte, și armator și căpitanul navei, pe de altă parte, instanța de fond ar fi trebuit să aplice criteriile de corelare prevăzute la articolul 5 punctul 3 din Convenția de la Bruxelles în materie de răspundere delictuală sau cvasidelictuală, iar nu articolul 5 punctul 1, care se aplică numai în materie contractuală. Cu titlu subsidiar, reclamantii remarcau că cererile îndreptate împotriva mai multor părți aveau ca obiect aceeași operațiune de transport și că, în consecință, litigiul avea un caracter indivizibil.

din Convenția de la Bruxelles și urmăreau, în esență, să se stabilească dacă pretențiile formulate de asiguratorii împotriva armatorului olandez și a căpitanului navei aveau temei contractual sau extracontractual, precum și interpretarea noțiunii „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă”, în sensul articolului 5 punctul 3.

35. Dimpotrivă, prin cea de a patra întrebare preliminară, Cour de cassation solicita Curții să stabilească „dacă un pârât domiciliat pe teritoriul unui stat contractant poate fi acționat într-un alt stat contractant în fața instanței sesizate cu o cerere îndreptată împotriva unui alt pârât domiciliat în afara teritoriului oricărui stat contractant, pentru motivul că litigiul ar prezenta și un caracter indivizibil, nu numai conex”¹⁶.

36. Răspunzând la această întrebare, după ce s-a asigurat că în speță nu sunt întrunite condițiile de aplicare a articolului 22 din Convenția de la Bruxelles¹⁷, Curtea a amintit conținutul articolului 6 punctul 1 din aceasta din urmă și a precizat că aplicarea dispoziției menționate este subordonată condiției ca „litigiul în cauză [să fie] introdus la instanțele de la locul de domiciliu al unuia dintre

34. Primele trei întrebări preliminare priveau interpretarea articolului 5 punctele 1 și 3

16 — A se vedea punctul 13 din hotărâre.

17 — Punctele 38-41.

pârâți”¹⁸, condiție care nu era îndeplinită în speță¹⁹.

37. Cu toate acestea, Curtea și-a urmat raționamentul, deși această constatare ar fi fost prin ea însăși suficientă pentru a exclude posibilitatea de a invoca în cauza principală articolul 6 punctul 1 din convenție și pentru a răspunde la întrebarea formulată de către instanța de trimitere. Curtea a amintit precizarea conținută în Hotărârea Kalfelis, citată anterior²⁰, cu privire la condițiile de aplicare a dispoziției menționate²¹, precum și pasajul din hotărâre în care declara că o instanță competentă, în sensul articolului 5 punctul 3 din Convenție, să se pronunțe asupra unui aspect cu teme delictual al unei cereri nu era competentă să soluționeze acele aspecte ale aceleiași cereri care nu au temeuri delictuale²². La punctul 50 al motivelor, avut în vedere de Högtsa domstolen în decizia de trimitere, Curtea a concluzionat că „rezultă din cele de mai sus că două capete de cerere ale aceleiași acțiuni în despăgubiri, îndreptate împotriva unor pârâți diferiți și întemeiate pe răspunderea contractuală, respectiv pe răspunderea delictuală, nu pot fi considerate ca prezentând un raport de conexitate”²³.

18 — Punctul 44.

19 — Punctul 45. Curtea a adăugat că „obiectivul de securitate juridică pe care îl urmărește convenția nu ar fi atins dacă faptul că instanța unui stat contractant s-a declarat competentă în privința unuia dintre pârâții care nu domiciliază într-un stat contractant, ar permite chemarea în judecată a altui pârât, domiciliat într-un stat contractant, în fața aceleiași instanțe, cu excepția situațiilor prevăzute de convenție, privându-l astfel de dreptul de a beneficia de regulile de protecție enunțate de aceasta” (punctul 46).

20 — La nota de subsol 7.

21 — Punctele 47 și 48.

22 — Punctul 49.

23 — Punctul 50.

38. Deși putem fi înclinați să interpretăm o astfel de afirmație în sensul că Curtea ar fi înțeles să subordoneze aplicarea articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles unei condiții suplimentare în raport cu ceea ce a afirmat deja în Hotărârea Kalfelis – efectiv în acest sens a fost interpretată această afirmație de către instanțele din anumite state membre –, considerăm că aplicabilitatea sa trebuie totuși să păstreze adevărata sa dimensiune, reponzionând-o în contextul său corect.

39. În fapt, analizând punctele 49 și 50 din hotărârea în cauză, în contextul logic în care se circumscriu, sensul care pare că ar trebui să li se confere este mai curând acela de a confirma ceea ce deja afirmase Curtea la punctul 14 din aceeași hotărâre, respectiv că, în sistemul normativ al Convenției de la Bruxelles, conexitatea este susceptibilă să acționeze ca un criteriu care atribuie competență numai în favoarea instanței de la domiciliul pârâtului. În particular, ni se pare că în aceste pasaje Curtea a urmărit să afirme în mod explicit caracterul irelevant, pentru reunirea cauzelor în ipoteza unei pluralități de pârâți, al competenței alternative în raport cu aceea a instanței de la domiciliul pârâtului, eliminând posibilitatea ca această competență să permită reunirea mai multor cereri conexe între ele, atunci când această

competență se justifică numai pentru una dintre acestea.

jurisprudența a exclus în mod expres o astfel de posibilitate.

40. Astfel trebuie înțeleasă trimiterea la acel punct din Hotărârea Kalfelis în care Curtea a exclus posibilitatea ca instanța competentă în temeiul articolului 5 punctul 3 să se poată pronunța asupra unor aspecte întemeiate pe acte sau fapte de altă natură decât cea delictuală, chiar atunci când acestea sunt invocate în cadrul aceleiași cereri. Această interdicție are drept consecință logică faptul că o instanță sesizată cu două acțiuni legate între ele, formulate împotriva unor părți diferiți, prima dintre acestea având temei delictual și cea de a doua un temei contractual, nu poate dispune reunirea cauzelor pentru motiv de conexitate, deși ar fi competentă, în baza articolului 5 punctul 3²⁴ din Convenția de la Bruxelles, să se pronunțe asupra primei cereri, însă nu justifică în mod autonom competența sa în raport cu cea de a doua cerere (de exemplu, în ipoteza în care locul de executare a obligației contractuale și locul unde se produce fapta prejudiciabilă coincid sau în virtutea criteriului general al competenței instanței de la domiciliul părții). În fapt, conexitatea care există între cele două cereri nu poate, în împrejurările date – respectiv în absența stabilirii unei legături cu domiciliul unuia dintre părți –, să fie considerată ca un criteriu care să confere competență, iar această competență nu poate să fie justificată în virtutea unei forțe de atracție exercitate de competența prevăzută la articolul 5 punctul 3, având în vedere că

41. Dacă aceasta este semnificația care trebuie conferită punctelor 49 și 50 din hotărârea în cauză, aceasta din urmă nu exclude, contrar a ceea ce presupune instanța de trimitere, aplicabilitatea articolului 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles în cazul unui concurs între cereri contractuale și necontractuale, cu condiția ca reunirea cauzelor să acționeze în favoarea instanței de la locul de domiciliu al unuia dintre părți.

42. Interpretarea pe care o propunem în prezent cu privire la punctele 49 și 50 din Hotărârea Réunion européenne și alții, împărtășit în linii mari de Comisie, pare a fi conformă cu ceea ce deja a afirmat Curtea în Hotărârea Kalfelis și în general, cu sistemul normativ al Convenției de la Bruxelles (și în prezent al Regulamentului nr. 44/2001).

43. Pe de o parte, această interpretare se înscrie în linia trasată prin Hotărârea Kalfelis, pe baza căreia existența unui raport de conexitate între cereri, în sensul specificat în această hotărâre, constituie *singura condiție obiectivă* de aplicare a articolului 6 punctul 1, în timp ce, dimpotrivă, interpretarea propusă de instanța de trimitere se traduce în esență prin introducerea unei condiții suplimentare, care impune un temei identic pentru

24 — Aceasta este valabil, în general, în toate cazurile în care competența este stabilită pe bază de criterii de corelare, care fac abstracție de domiciliul părții.

acțiunile îndreptate împotriva unor părâți diferiți.

44. Pe de altă parte, această interpretare nu este contrară obiectivelor urmărite mai întâi de sistemul convențional și ulterior de Regulamentul nr. 44/2001, printre care figurează căutarea unui echilibru între interesul unei administrări corecte a justiției și cerința de a întări protecția jurisdicțională a particularilor în cadrul spațiului judiciar european, în timp ce o interpretare diferită a hotărârii comentate în prezentele concluzii, astfel cum este sugerată de către judecătorul *a quo*, ar risca, dimpotrivă, să restrângă în mod nejustificat domeniul de aplicare al articolului 6 punctul 1, afectând finalitatea economiei procedurale, fără ca aceasta să se justifice prin cerința de a proteja caracterul central al domiciliului părâtului, în calitate de criteriu general de atribuire a competenței jurisdicționale, sau să asigure caracterul previzibil al stabilirii instanței competente.

45. În lumina considerațiilor ce precedă, apreciem că prima întrebare preliminară adresată de către instanța de trimitere își are originea într-o interpretare eronată a jurisprudenței Curții și nu este relevantă pentru soluționarea litigiului principal. Dacă, într-adevăr, articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 se aplică și în ipoteza unui concurs de acțiuni contractuale și necontractuale, soluționarea litigiului cu care a fost investit Högsta domstolen nu implică rezolvarea aspectului dacă temeiul legal pe

care se bazează dreptul revendicat de domnul Arnoldsson în acțiunea introdusă împotriva Freeport AB are sau nu are o natură contractuală.

46. Vom trece, așadar, la examinarea celei de a doua și a celei de a treia întrebări formulate de Högsta domstolen.

B — Cu privire la a doua și la a treia întrebare preliminară

47. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări preliminare, care trebuie, în opinia noastră, analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească, pe de o parte, dacă aplicarea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 este subordonată necesității de a verifica dacă acțiunea formulată împotriva părâtului domiciliat în statul membru de care aparține instanța sesizată nu a fost intentată cu unicul scop de a-l priva pe un alt părât de dreptul de a fi judecat de către judecătorul său obișnuit²⁵ și, pe de altă parte, în cazul unui răspuns negativ, dacă împrejurarea că reclamantul urmărește un astfel de obiectiv are incidență asupra aprecierii probabilității ca acțiunea menționată să fie admisă la momentul examinării problemei privind riscul de a pronunța hotărâri ireconciliabile,

²⁵ — Högsta domstolen face trimitere, cu privire la acest aspect, la articolul 6 punctul 2, în care această condiție este prevăzută în mod expres.

conform articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001²⁶.

48. Ni se pare că, în condițiile în mod cert circumscrise sferei de aplicare a dispoziției care face obiectul cererii de interpretare, întrebările menționate ridică delicata problemă privind limitarea utilizării frauduloase sau abuzive a criteriilor de competență jurisdicțională prevăzute de Regulamentul nr. 44/2001. Nu intenționăm și nici nu considerăm necesar ca, în vederea soluționării prezentei cauze, să abordăm această problemă în termeni generali, motiv pentru care ne vom mărgini la a dezvolta reflecțiile strict necesare examinării întrebărilor formulate de instanța de trimitere, având permanent în minte caracterul sensibil al problemei de fond în care se înscriu aceste reflecții.

49. Astfel cum am avut deja ocazia să subliniem, în sistemul normativ al Regulamentului nr. 44/2001 (precum în cadrul convențional analizat mai sus), faptul de a stabili o legătură jurisdicțională specifică în ipotezele de conexitate vizate la articolul 6 punctele 1 și 2 se justifică prin urmărirea obiectivelor de economie a procedurii și de coerență a hotărârilor.

26 — Ni se pare că, dincolo de formularea neclară adoptată cu privire la acest aspect în decizia de trimitere, conținutul celei de a treia întrebări și armonizarea ei cu întrebarea precedentă pot fi sintetizate corect în termenii expuși mai sus.

50. Am mai observat în plus că faptul de a recurge la o astfel de legătură este limitat prin cerința de a evita restrângerea nejustificată a domeniului de aplicare al criteriului general privind competența instanței de la domiciliul pârâtului, în detrimentul securității juridice în stabilirea competenței jurisdicționale, sau de a permite indirect și într-un mod mai mult sau mai puțin sistematic stabilirea judecării cauzei de către instanța de la domiciliul pârâtului, ipoteză în defavoarea căreia legiuitorul comunitar (și anterior Convenția de la Bruxelles) luase o poziție clară.

51. Prin urmare, pentru a interpreta dispozițiile regulamentului în materie de conexitate trebuie să ne plasăm în optica dialecticii între interesul la o bună administrare a justiției și respectarea caracterului general al competenței instanței de la domiciliul pârâtului, în calitate de criteriu general de legătură jurisdicțională.

52. Astfel fiind, trebuie să observăm mai întâi că, deoarece criteriile de legătură prevăzute la articolul 6 punctele 1 și 2, în ipoteza pluralității pârâților, respectiv cerere în garanție și cerere de intervenție, au un caracter alternativ în raport cu criteriul instanței de la domiciliul pârâtului, reclamantul dispune de o *opțiune* în această privință, opțiune pe care o va exercita probabil ținând cont de interesul său de a vedea conflictul rezolvat în fața unei anumite instanțe, mai curând decât în fața alteia. Este vorba despre un efect inerent sistemului normativ al regulamentului, efect care este dificil de înlăturat, deoarece nu i se poate

interzice unui subiect care intenționează promovarea unei acțiuni în cadrul „spațiului judiciar european” să utilizeze posibilitățile oferite de acest sistem, pentru a alege, respectând regulile acestuia, instanța care îi convine mai mult²⁷.

53. Prin recunoașterea unui astfel de drept de opțiune, același sistem normativ prevede totuși anumite mecanisme care permit restrângerea posibilității de a exercita această opțiune într-un mod fraudulos sau abuziv.

54. Aplicarea dispozițiilor în cauză este mai întâi subordonată unei condiții comune – care reprezintă, de altfel, principala limită privind posibilitatea de a recurge la instanțele alternative prevăzute de aceste dispoziții – care constă în *existența unui interes efectiv și actual privind reunirea litigiilor* care va trebui să facă obiectul unei aprecieri exhaustive a instanței sesizate, în funcție de elementele *obiective* de apreciere inerente cauzelor pe care instanța menționată este chemată să le judece, precum intensitatea legăturii de conexitate care le caracterizează și gradul de proximitate cu instanța.

27 — În anumite limite, „forum shopping”, prin care se înțelege – potrivit definiției pe care i-a dat-o avocatul general Ruiz-Jarabo Colomer – „[a]legerea unei instanțe în funcție de avantajele care pot rezulta din dreptul material (chiar și procedural) aplicabil” (a se vedea Concluziile prezentate la 16 martie 1999 în cauza GIE Groupe Concorde și alții, Hotărârea din 28 septembrie 1999, C-440/97, Rec., p. I-6307, nota de subsol 10), este fără îndoială licit.

55. În cazul chemării în garanție sau în cazul oricărei alte cereri de intervenție, pentru care, ca regulă generală, conexitatea cu acțiunea principală este intrinsecă²⁸ și în care, contrar celor prevăzute pentru ipotezele de pluralitate de părâți vizate la articolul 6 punctul 1, reunirea cauzelor nu se face în mod necesar în fața instanței de la domiciliul părâtului sau al terțului, o limită suplimentară la aplicarea criteriului de legătură în discuție se identifică, excluzând în mod expres cazurile în care rezultă că acțiunea principală nu a fost introdusă decât pentru a-l îndepărta de instanța de la domiciliul său pe cel chemat în judecată²⁹.

56. Este important să se observe că această limită, astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 6 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001, impietează asupra aplicabilității criteriului legăturii jurisdicționale prevăzut de această dispoziție, atât în cazurile în care utilizarea sa ar fi *frauduloasă*, cât și în cazurile în care această limită se concretizează prin *exercitarea abuzivă* a dreptului de opțiune de care dispune reclamantul³⁰,

28 — A se vedea Hotărârea din 26 mai 2005, GIE Réunion européenne și alții (C-77/04, Rec., p. I-4509 punctul 30), și Concluziile avocatului general Jacobs prezentate la 24 februarie 2005 în aceeași cauză, punctul 32.

29 — În Hotărârea GIE Réunion européenne și alții, citată anterior, Curtea pare să considere că această condiție este îndeplinită de îndată ce există o legătură de conexitate corespunzătoare între cererea principală și cererea de intervenție. Cum se va vedea mai bine în continuare, cu toate acestea, existența raportului de conexitate menționat nu este întotdeauna suficientă pentru a elimina fraudă sau abuzul de competență.

30 — Doctrina pare să recunoască faptul că alegerea între diferitele criterii de legătură de care beneficiază reclamantul în virtutea dispozițiilor Regulamentului nr. 44/2001 constituie un adevărat drept subiectiv al reclamantului, derivat din dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă.

respectiv pentru o *finalitate diferită decât aceea pentru care a fost conferit*³¹.

57. Högsta domstolen solicită să se stabilească dacă această limită se aplică și în ceea ce privește articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, chiar în absența unei dispoziții exprese în această privință.

58. Comisia sugerează un răspuns negativ la această întrebare. Comisia consideră că articolul 6 punctul 1 trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când există o legătură de conexitate corespunzătoare între cereri, orice cercetare referitoare la scopurile urmărite de reclamant este exclusă. Această interpretare ar fi confirmată de Hotărârea Kalfelis, citată anterior³², în care condiția privind existența unei conexități între cereri ar fi fost considerată ca fiind de natură să excludă posibilitatea ca dreptul de opțiune prevăzut în beneficiul reclamantului prin articolul 6 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles să poată fi exercitat numai în scopul de a-l îndepărta pe unul dintre părți de instanțele din statul în care acesta are domiciliul³³.

31 — A-i conferi reclamantului o mai bună protecție jurisdicțională a drepturilor sale prin posibilitatea pe care o are de a regrupa în fața unei singure instanțe cereri conexe împotriva unor subiecte diferite.

32 — La nota de subsol 7.

33 — A se vedea punctele 8 și 9.

59. Nu credem că trebuie să împărtășim interpretarea sugerată de Comisie.

60. Mai întâi, nu suntem de acord cu interpretarea, citată anterior, a Hotărârii Kalfelis. În opinia noastră, nu se poate deduce cu privire la această hotărâre decât intenția Curții de a stabili o *prezumție* de absență a fraudei sau a abuzului de îndată ce există raportul de conexitate specific cerut de Curte³⁴. În plus, se poate deduce clar dintr-o hotărâre ulterioară că această prezumție poate fi infirmată atunci când împrejurările permit să se stabilească că recurgerea la criteriul de stabilire a unei legături jurisdicționale, prevăzut de dispoziția în cauză, este frauduloasă sau abuzivă³⁵.

34 — Aceași prezumție se pare că a fost acceptată în Hotărârea GIE Réunion européenne și alții, citată la nota de subsol 28 (a se vedea punctele 32 și 33).

35 — A se vedea Hotărârea din 13 iulie 2006, Reisch Montage (C-103/05, Rec., p. I-6827), în care, la punctul 32, Curtea amintește că „norma specială de competență enunțată la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 nu poate fi interpretată astfel încât să permită unui reclamant să formuleze o cerere îndreptată împotriva mai multor părți cu unicul scop de a-l îndepărta pe unul dintre aceștia de instanțele statului membru în care are domiciliul”, excluzând ipoteza că aceasta ar fi fost situația în cauza principală. Întrebarea preliminară își avea originea într-o procedură aflată pe rolul unei instanțe austriece, având ca obiect două acțiuni distincte, prima îndreptată împotriva unui subiect domiciliat în Austria, împotriva căruia fusese deschis anterior o procedură de faliment, iar a doua împotriva societății care garantase pentru acesta din urmă. Acțiunea intentată împotriva primului părăt fiind declarată inadmisibilă pentru motivul lipsei capacității procesuale ca urmare a stării de faliment, instanța de trimitere se întreba dacă, în aceste împrejurări, reclamantul putea invoca în mod legitim articolul 6 punctul 1, pentru a justifica competența instanței sesizate cu privire la cel de al doilea părăt. Deși cele două acțiuni erau în mod incontestabil conexe, Curtea a lăsat totuși să se înțeleagă că competența instanței sesizate în virtutea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 poate fi înlăturată dacă există suspiciunea că a fost invocată într-o manieră abuzivă. Împrejurarea care a determinat Curtea să excludă o astfel de ipoteză în speță și care rezultă din interpretarea deciziei de trimitere a constituit-o, probabil, absența dovezii referitoare la faptul că reclamantul cunoștea starea de faliment și, prin urmare, acționase cu rea-credință.

61. Interpretarea sugerată de Comisie se lovește ulterior de constatarea că existența raportului de conexitate între cereri, impus de articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, deși asigură o aplicare a acestei dispoziții potrivit scopului său, nu exclude totuși posibilitatea ca reclamantul să utilizeze norma de competență prevăzută de dispoziția menționată cu unicul scop de a-l îndepărta pe unul dintre părâți de instanța din statul membru în care acesta are domiciliul și nu elimină, așadar, riscul de fraudă sau de abuz. De exemplu, aceasta s-ar putea întâmpla în ipoteza în care o persoană este chemată în judecată în fața instanței de la domiciliul unui *copârât fictiv*, împotriva căruia a fost formulată o cerere care, chiar dacă este în mod *obiectiv conexă* cu cea introdusă împotriva celui alt părât, este *în mod vădit* neînte-meiată sau lipsită de orice interes real pentru reclamant³⁶.

62. Or, suntem de părere că aplicabilitatea regulilor uniforme de conflict prevăzute de Regulamentul nr. 44/2001 își găsește o limită generală în *frauda privind competența*

36 — Astfel, de exemplu, invocarea normei de competență prevăzute la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 ar fi putut fi cenzurată în procedura aflată la originea Hotărârii pronunțate de Curte în cauza Reisch Montage, citată la nota de subsol precedentă, dacă ar fi fost constatată reaua-credință a reclamantului.

jurisdicțională, care se realizează în cazul în care aplicarea regulilor menționate este rezultatul unei manevre a reclamantului, având ca obiect și ca efect sustragerea raportului dedus judecării de sub jurisdicția instanțelor unui stat membru, adică statornicirea procedurii în fața instanțelor unui stat membru care, în absența unei astfel de manevre, nu ar fi fost competente. De altfel, Curtea a recunoscut deja aplicabilitatea unei astfel de limite, cel puțin în ceea ce privește ipotezele în care fraudă se realizează prin intermediul unei manipulări a criteriilor de legătură, de natură să confere în mod artificial competență jurisdicțională³⁷.

63. În schimb, mai delicată este între-barea³⁸ dacă este posibil a decela, în cadrul

37 — A se vedea Hotărârea din 20 februarie 1997, MSG (C-106/95, Rec., p. I-911), privind interpretarea articolului 5 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles. La punctul 31, Curtea a arătat că „dacă părțile sunt libere să convină asupra unui loc de executare a obligațiilor contractuale, diferit de acela care ar fi stabilit în virtutea legii aplicabile contractului, fără a fi obligate să respecte condiții speciale de formă, totuși ele nu pot stabili, în considerarea sistemului instituit prin convenție, cu unicul scop de a determina instanța competentă, un loc de executare care să nu aibă nicio legătură efectivă cu realitatea contractului și în care obligațiile ce decurg din contract nu ar putea fi executate în conformitate cu dispozițiile acestuia”. A se vedea de asemenea Hotărârea din 4 iulie 1985, Malh  (220/84, Rec., p. 2267).

38 — Această întrebare se situează în cadrul mai general al mecanismelor care permit constatarea și împiedicarea utilizării abuzive a dispozițiilor regulamentulului și, în definitiv, opunerea la ceea ce s-a definit ca „forum shopping malus”. Cerința de a garanta efectul util și aplicarea uniformă inițial a dispozițiilor Convenției de la Bruxelles și ulterior a Regulamentului nr. 44/2001, păstrând, în privința criteriilor de legătură utilizate de aceste dispoziții, o valență obiectivă — necesară pentru a asigura caracterul previzibil al stabilirii instanței competente —, a determinat Curtea să mențină, cu privire la acest aspect, o abordare deosebit de prudentă, care nu a întârziat să provoace critici în doctrină. A se vedea în special Hotărârea din 9 decembrie 2003, Gasser (C-116/02, Rec., p. I-14693), în materie de litispendență, și Hotărârea din 27 aprilie 2004, Turner (C-159/02, Rec., p. I-3565), cu privire la „anti-suit injunctions”.

sistemului normativ stabilit prin Regulamentul nr. 44/2001, o interdicție generală de exercitare abuzivă a dreptului de alegere a instanței și dacă această exercitare împiedică nașterea competenței jurisdicționale a instanței sesizate, condiționând, așadar, aplicabilitatea regulilor de conflict uniforme³⁹, sau are o influență numai asupra admisibilității acțiunii⁴⁰, fără a prejudicia atribuirea de competență efectuată în virtutea dispozițiilor regulamentului menționat.

64. După cum am sugerat, în acest stadiu nu intenționăm să aprofundăm această problemă. Într-adevăr, deși – astfel cum am mai avut deja ocazia să arătăm – interdicția căreia i se subordonează aplicabilitatea legăturii jurisdicționale prevăzute la articolul 6 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 este formulată astfel încât acoperă atât ipotezele de fraudă, cât și pe cele de abuz în alegerea instanței, nu vedem niciun motiv, în special legat de cerințele de aplicare uniformă și de interpretare autonomă a dispozițiilor regulamentului menționat, care să împiedice aplicarea acestei interdicții inclusiv în cazurile reglementate de articolul 6 punctul 1.

39 — Ca și în cazul articolului 6 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001 și, anterior, din Convenția de la Bruxelles.

40 — Curtea a precizat că se impune să se raporteze la normele naționale de procedură pentru a stabili condițiile de admisibilitate a unei acțiuni, sub rezerva totuși ca aplicarea acestor reguli să nu aducă atingere efectului util al regulilor de competență prevăzute de Convenția de la Bruxelles (Hotărârea din 15 mai 1990, Hagen, C-365/88, Rec., p. I-1845, punctele 17-20).

65. O astfel de extindere, prin analogie, a interdicției prevăzute la articolul 6 punctul 2, în afara faptului că a fost deja în mod implicit confirmată de Curte⁴¹, permite, în particular, excluderea aplicării articolului 6 punctul 1 în unele situații care nu ar intra în domeniul său de aplicare obișnuit, precum și posibilitatea de a invoca norma de competență prevăzută de această dispoziție, atunci când tinde să satisfacă interese care nu sunt demne de a fi protejate.

66. În ceea ce privește verificarea respectării acestei interdicții, instanța sesizată este cea care trebuie să stabilească dacă recurgerea la prevederile articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, în pofida conexității obiective între cererile formulate împotriva diferiților părți, are ca unic obiectiv îndepărtarea unuia dintre aceștia de instanțele din statul membru în care are domiciliul. În această privință, considerăm necesar să adăugăm că împrejurarea că acțiunea îndreptată împotriva părâtului domiciliat în statul membru al instanței sesizate *apare ca fiind nefondată* nu ni se pare că ar constitui un element suficient pentru a constata intenția frauduloasă sau abuzivă a reclamantului, chiar cu riscul de a restrânge în mod nejustificat domeniul de aplicare al acestei dispoziții, o astfel de acțiune trebuind să apară, la momentul introducerii sale, ca fiind vădit nefondată – până într-atât încât să fie *artificială* – sau lipsită de orice interes real pentru reclamant.

41 — A se vedea Hotărârea Reisch Montage, citată la nota de subsol 35.

67. Or, pe baza informațiilor furnizate de instanța de trimitere, nu ni se pare că acțiunea intentată de domnul Arnoldsson împotriva Freeport plc prezintă aceste caracteristici.

68. În considerarea ansamblului considerațiilor ce precedă, sugerăm Curții să răspundă la cea de a doua întrebare preliminară după cum urmează:

„Articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că nu permite unui reclamant să introducă cereri formulate împotriva mai multor pârâți cu unicul scop de a-l îndepărta pe unul dintre aceștia de instanțele statului membru în care domiciliază, chiar dacă aceste cereri sunt legate între ele printr-un raport atât de strâns, încât există interesul de a le instrumenta și a le judeca în comun, pentru a evita pronunțarea unor hotărâri care ar putea fi ireconciliabile în ipoteza judecării separate a cauzelor.”

69. În ceea ce privește cea de a treia întrebare preliminară, dat fiind faptul că aceasta a fost formulată pentru ipoteza unui răspuns negativ la cea de a doua întrebare și având în vedere că sugerăm Curții să răspundă afirmativ la aceasta din urmă, ne vom mărgini să remarcăm că analiza privind riscul

pronunțării unor hotărâri ireconciliabile, care incumbă instanței sesizate în virtutea articolului 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie să fie efectuată ținând cont de totalitatea elementelor pertinente.

70. Alături de Comisie, considerăm că analiza la care ne-am referit mai sus este susceptibilă să determine și o evaluare a probabilității de admitere a cererii intentate împotriva pârâtului domiciliat în statul membru de care aparține instanța sesizată. Cu toate acestea, o astfel de alternativă nu ar avea o relevanță practică concretă în scopul excluderii riscului pronunțării unor hotărâri ireconciliabile decât în ipoteza în care acțiunea respectivă apare ca fiind vădit inadmisibilă sau nefondată.

71. Trebuie să subliniem totuși că această teză pare a fi în opoziție cu concluzia la care a ajuns Curtea în Hotărârea Reisch Montage, citată anterior, în cadrul căreia a exclus posibilitatea ca inadmisibilitatea vădită a cererii introduse împotriva pârâtului domiciliat în statul membru de care aparține instanța sesizată, ca urmare a unei cauze de inadmisibilitate prevăzute de ordinea juridică națională, să poată avea o influență asupra posibilității de a invoca norma de competență prevăzută la articolul 6 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 împotriva pârâtului domiciliat într-un stat membru diferit⁴².

⁴² — Concluziile prezentate în această cauză de către avocatul general Ruiz-Jarabo Colomer sunt în sens contrar celor din prezenta cauză.

V — Concluzii

72. În lumina considerațiilor ce precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Högsta domstolen după cum urmează:

„Articolul 6 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că nu permite unui reclamant să introducă cereri formulate împotriva mai multor pârâți cu unicul scop de a-l îndepărta pe unul dintre aceștia de instanțele statului membru în care domiciliază, chiar dacă aceste acțiuni sunt legate între ele printr-un raport atât de strâns, încât există interesul de a le instrumenta și a le judeca în comun, pentru a evita pronunțarea unor hotărâri care ar putea fi ireconciliabile în ipoteza judecării separate a cauzelor.”